

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 22

15. November 1909

58. Aargang

Herrens Gjerning usættelig for Menneskets Forstand.

Tale af Eldste B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City
den 12. September 1909.

(Fortsat fra Side 336.)

Da de saaledes vare bortjagede, betragtede de sig selv som Landflygtige fra Zion, og det var med sorgbetynede Hjerter og med fejlslagne Haab, at de opbyggede andre Stæder i Missouri; men da optraadte den hele Stat mod dem og uddrev dem ved Bold og stik imod at konstitutionel Ret fra deres Enemærker, og ikke mindre end 12,000 Hellige blev hjemløse. Som I vide, nedsatte de sig dernæst paa Illinoisiden af Mississippi-Floden og grundlagde Staden Nauvoo; men de ansaa sig vedblivende som Landflygtige fra Zion, og enkelte af dem mistede Haabet og Troen i den Grad, at de ansaa Herrens Sag for tabt og hans Hensigter for tilintetgjorte. De følte sig, som om de vare uddrevne fra deres forsjættede Land, og som om Zions Stad svandt hen som en Drøm og et Nattesyn. Da begyndte Profeten at undervise dem nærmere om Zions Sag; han henledte deres Opmærksomhed paa det Faktum, at baade Nord- og Sydamerika var Zions Land, og at Guds Øster angaaende Zion gjaldt den vestlige Halvkugle; at dette udstrakte Land hovedsagelig var helliget til Josephs Sæd, som var Patriarken Jacobs Son, og at hele dette Land var givet ham som Arv og Eje. Herved forklares, hvad baade Moses og Jacob i deres Belsignelser udtales over Joseph, naar de sige, at hans Belsignelser vare større end hans Forfædres Belsignelser, og at hans Land strakte sig „til de evige

Højes Grændser". Ham var ogsaa givet Førstefødselsretten i Israels, saa at han blev Israels Hoved, hvilket kan læses i 1. Krønikerne 5. Kap. 1.—2. Vers: „Og Rubens, Israels Førsteføde, Sønner — thi han var den Førsteføde, men fordi han besvittede sin Faders Seng, blev hans Førstefødselsret givet Josephs, Israels Søns, Børn; dog denne blev ikke regnet i Slægtregisteret som den Førsteføde; thi vel var Juda vældig iblandt sine Brødre, og Fyrsten skulde være af ham; men Førstefødselsretten blev Josephs.“ Derfor erklaerer ogsaa Skriften gjen-tagende, at Gud er Israels Fader, og at Ephraim er hans Førsteføde. (Jer. 31, 9.) Dette var en videre Opfattelse angaaende Zion end den, de Sidste-Dages Hellige havde den Gang. Kunne I nu i denne Illustration se en Bekræftelse af min Text, nemlig, at hvor dybe vore Be-greber angaaende guddommelige Ting end kunne være, saa ere dog disse Ting i sig selv ubegribelige for os.

Lad os tage en anden Illustration. Et betydningsfuldt Princip blandt de Sidste-Dages Hellige er de store Løfter, som Gud har givet Israels om, at de skulle samles fra deres lange Adspredelse i denne Tidernes Hyldest Husholdning. I, som ere bekjendte med Israels Historie, veed jo forsvrigt, at Israels Børn ere blevne adspredte blandt alle Jordens Nationer. Dette gjælder samtlige Israels Stammer. „Teg hyder og ryster Israels Hus om iblandt alle Folkene, ligesom der rygtes om i et Sold, og der ikke falder et Korn til Jorden.“ I ere ogsaa bekjendte med det Faktum, at efter Salomons Regjering blev Israels delt i to Riger; det nordlige Rige bestod af de ti Stammer og det sydlige eller Juda Rige af Juda og Benjamins Stammer. Efter en national Til-værelse af 200 Aar overvandt Assyrierne det nordlige Rige og førte Folket fangen ind i Assyrien; men Traditionen underretter os om, at medens de vare i Fængenskab der, besluttede Folket at fri sig selv fra den hedenske Nation, som havde ledet dem i Udlændighed, og at gaa ind i et Land, hvor aldrig noget Menneske før havde boet, og her lovede de at holde Herrens Skifte og hans Rette, endog bedre end de havde gjort det i deres Fædres Land. Historikeren Esdras, som med-deler disse Tildragelser, siger ogsaa, at de rejste Nordover omtrent $1\frac{1}{2}$ Aar gennem det smalle Pas ved Floderne Euphrat og Tigris, fortsatte videre Nord paa og bosatte sig i Landet. Siden den Tid betegnes de som „de ti tabte Stammer“. Juda Rige eksisterede kun under meget vanskelige Forhold; det var først hjemfalden til een Nation, siden til en anden, indtil endelig ved Slutningen af det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning den stolte Nation var fuldstændig underkastet den romerske Magt; dets Folk vare tagne til Fange og folgte i Trældom blandt omboende Hedninge-Nationer.

Siden da har Juda været et Udstud, et foragtet, brudt, oplost og adspredt Folk. Men højere end alle disse historiske Meddelelser lyder

Guds klare og sterke Løfte, som han talede ved sin Tjener Jeremias, sigende: „Hører, J Hædninger! Herrens Ord og kundgjører det paa Øerne i det Fjerne og siger: den, som adsprede Israel, skal samle det og bevare det, som en Hyrde sin Hjord; thi Herren har løshøbt Jacob og gjenløst ham af den Haand, som var stærkere end han.“ J 8.—9. Vers siges: „Se, jeg fører dem fra Nordenland og vil samle dem fra det yderste af Jordens; iblandt dem skal der være Blinde og Halte, Frugtsommelige og Fødende tilhøbe; de skulle komme hid tilbage som en stor Forsamling. De skulle komme med Graad, og under deres ydmhyge Bønner vil jeg føre dem frem; jeg vil lede dem til Vandbække, paa en jævn Vej, hvor de ikke skulle støde sig; thi jeg er bleven Israels Fader, og Ephraim, han er min Førstefødte Søn.“

De jodiske Skrifter ere fulde af saadanne Løfter. Det er fortalt og atter fortalt, og det er velbekjendt, at den Tradition stadig lever blandt det jødiske Folk, at om end de nu ere adsprede, saa ville de dog en Gang i Fremtiden blive tilbagegivne deres nationale Privilegier og tidligere Rettigheder og endnu en Gang blive kjendte blandt Jordens Nationer. Ligesaas omfattende som Udspredelsen har været, ligesaas omfattende skal ogsaa Indsamlingen blive. Vort Budstab, Jesu Kristi Evangelium, har altid bragt med sig Proklamationen om Israels Indsamling. Profeten Amos fortæller os, at Gud har „adspredt“ Israel blandt Nationerne, og i denne Uddeling er Herrens Besaling til hans Tjenere, at de skulle raabe højt til Israel: „Kom ud af hende, J, mit Folk, at J ikke skulle deltag i hendes Synder og rammes af hendes Plager.“ Idet Gud taler om Babylon, figer han ofte og gjentagende, at der skal blive en Indsamling af Israel, og de, som vare bortsørte til „Nordenland“, skulle bringes tilbage til deres Fædres Land. Deres Profeter skulle høre Guds Røst og ikke holdes tilbage, men komme frem ved Guds Kraft og bringe Folket til Zion, hvor de under Ephraims Børns Hænder ville modtage Befsignelser af den Førstefødte, som besidder den patriarkalske Rettighed: at velsigne og besegle Israels Hus. Dette er de Sidste-Dages Helliges Tro angaaende Israel.

Tillad mig for et Øjeblik at gjøre en lille Afsvigelse fra mit Emne. Jeg har lagt Mærke til, at der i vore lokale Blade er fremkommet Kritik angaaende de Anstuelser, som de Sidste-Dages Hellige have næret angaaende de tabte Stammers Tilbagevenden fra de nordlige Lande. Vi have jo fornødig hørt om Nordpolens Opdagelse — ja, to Gange, for saavidt Esterretningerne ere paalidelige, og i de før nævnte lokale Blade siges der, at vor Kirke paastaar, at ved eller nær Nordpolen leve de tabte Stammer, og at ved disses Tilbagevenden fra Isregionerne vilde de Helliges Antal, Magt og Indflydelse mangfoldiggjøres i dette Zions Land. Og derfor morer man sig nu paa vor Bekostning, da Nordpolen er opdaget, fordi der intet Menneske fandtes, ligesaas lidt som der er

noget Opholdssted for Mennester, kun Isbærer og Isbjerge med dertil hørende Øde og Ensomhed. Wel, jeg tror, at Opdagere allerede i en Tid have været Polen nær nok til at bibringe tænkende Mennesker den Forstaaelse, at netop saadanne Forhold maatte forventes at eksistere der og ikke et mildt Klima med frugtbart Land, hvor et stort Folk kunde finde Opholdssted. Lad mig her indvende: Dersom vi, som tro paa Guds Budskab, skulde have misforstaaet det og forknydt det fejlagtigt, saa ere de, som ingen Sympati have for os, og som ikke tro paa et saadant Budskab, endnu længere fjernerede fra den rette Mening og Værdi af Guds Hensigter. Kunde det derfor ikke tænkes, at vore Bladkritikere have dannet sig fejlagtige Begreber angaaende de ti Stammers Opholdssted i Polarregionerne? Jeg veed ikke, hvor mange Sidste-Dages Hellige der have næret den Anskuelse, at de nævnte Stammer skulde være bosatte deromkring, eller hvor mange af vore Evangeliestuderende der have huset saadanne Anskuelser, men Esdras figer, at de ti Stammer rejste fra Assyrien mod Nord i et og et halvt Åar, og det Ørste er øste gjen>taget i jødiske Skrifter, at Herren vilde føre de ti Stammer tilbage til deres Fædres Land. Disse Udtryk have maa ske mange af vort Folk forstaaet saaledes, at disse Stammer ere bosiddende et eller andet Sted i det yderste Nord, muligvis ved Nordpolen. Der findes maa ske ogsaa noget i vor Litteratur, der kan lede til en saadan Mening. Herom kan jeg Intet sige med Vished, da jeg ikke formylig har havt Vejslighed til at undersøge Litteraturen med dette for Øje. Men angaaende een Ting er jeg vis; der findes i Guds Abenbaringer Intet, der kan lede Nogen til at tro, at Herren skulde have skjult de tabte ti Stammer ved Nordpolen. Da Frelseren var paa den vestlige Halvkugle og administrerede til Nephiterne, henledte han deres Opmærksomhed paa det, han havde sagt til sine Disciple i Judea: „Jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti, dem bør det mig og at føre hid, og de skal høre min Røst; og der skal blive een Hjord, een Hyrde“. (Joh. 10, 16.) Dette var, hvad Jesus forklarede Nephiterne, da han besøgte dem; han fortalte dem, at de vare disse „andre Faar“, og han forklarede dem, at der var nogle af Disciplene, som troede, at han med de „andre Faar“ mente Hedningerne, hvorved de gaanske oversaa det Faktum, at Sandheden skulde bringes Hedningerne ved den Helligaands Tilkjendegivelse i Stedet for ved Frelserens personlige Betjening. Disciplene i Judea havde altsaa en fejlagtig Opsattelse af den Sag, om end Jesus selv havde fortalt dem, at han ikke var sendt (personlig) uden til de fortalte Faar af Israels Hus. (Matth. 15, 24.) Her i denne vestlige Verden vare de „andre Faar“, som Frelseren sigtede til ved sin besynderlige Udtalelse til hans Disciple i Judea. Men Messias oplyste Nephiterne om, at han ikke alene havde opfyldt denne Forudsigelse, men at ogsaa en anden Mission var bleven ham overdraget, den nemlig, at besøge

de tabte Stammer af Israels og vise sig selv for dem; thi om end disse vare tabte for Mennesker, kændte Gud deres Opholdssted og havde givet sin Søn det Hverv at besøge og betjene dem. (Se 3 Nephi 15, 16—17.) Dog er der Intet i Messias' Udsagn, der tvinger os til at tro, at disse tabte Stammer skulde være at finde ved Nordpolen; der er kun et Udtryk i Skriften, der kan lede os til den Slutning, at de vare bo-siddende i „Nordenland“; men der er Aldskillige, som have ment, at der var en Mulighed for, at de „tabte Stammer“ kunde være ved Nordpolen — maaſſe paa en fra Jordens adskilt Sfære. Angaaende dette har jeg ingen Mening; men jeg tror, at inden for Jordens Regioner, hvor Menneskenes Børn have faaet deres Opholdssted anvist, falder det Herren let at opfylde alle sine Forudsigelser angaaende Israels Tilbagevenden. Det vilde have været let for Herren at adsprede eller, som der staar hos Profeten Amos: „Thi se, jeg byder og ryſter Israels Hus om iblandt alle Folkene, ligesom der ryſtes om i et Sold, og der ikke falder et Korn til Jordens“. (Amos 9. 9.) Derved menes, at Folkets Opholdssted vil altid være kændt af Gud. Men ligesom disse Stammer kunde spredes og deres Tilværelse forblive uſjendt blandt Jordens Nationer, saaledes er det ogsaa muligt for Herren at bringe dem frem til Nationernes Kundskab ved sin egen Magt, og med Hensyn til hans Magt og Maaden, hvorpaa han fremviser den, vil jeg bemærke, at man altid maa gjøre Indrømmelser til det profetiske Sprogs Mening. I bør erindre, at Profeter og Seere ikke bruge et koldt matematisk Sprog som en Filosof, hos hvem hvert Ord er vejet i Tankens nøjagtige Vægtstaaal. Profeternes Sprog er ikke afmaalt og nøjagtigt som Videnskabsmandens. Profeter og Seere staa i nær Kommunikation med Gud, og deres dødelige Liv berøres for et Øjeblik af Guds udødelige Liv. Deres begrændede Bisdom berøres for et Øjeblik af den evige Guds uovertrusne Bisdom. Saaledes fremstilles Alt for dem i en forstørret Maalestok; inspirerede og fyrige, som de blive ved at komme i Berøring med det Guddommelige, bringe de da deres Budskab videre i et Sprog, der er gjennemtrængt af aandelig Flid, og medens de ere i en saadan Sjæls- og Sindstemning, kunne de bringe Bjerger til at synke og Dale til at hæves. Hvis derfor Profeterne ere mod Nord, ville de høre Guds Røft, og Isbjergene ville smelte for deres Blik; Højene ville fryde sig og Bjergerne raabe i Fryd. Naar Mænd komme under en saadan mægtig Landens Indflydelse, ville de se og føle Ting i en forstørret Maalestok og tale om dem i samme Forhold; naar vi derfor ville reducere deres Ord og Ytringer ned til vores indſtrænklede Begreber, er det nødvendigt for os at forstaa det billedrige Sprog, de anvende; i modsat Tilfælde kunne vi let i det Mindste delvis misforstaa de mest magtpaalliggende Steder af det Budskab, de bringe. Især bør Enhver stille sig meget forsigtig overfor et saa svævende Spørgsmaal som de tabte Stammers

Udspredeelse og Tilbagevenden fra „Nordenland“. Thi ifølge det profetiske Udsagn ville ikke alene Bjerger smelte, men en banet Vej vil blive lagt i Midten af det store Dyb, og deres Fjender skulle være et Ros for dem. Levende Vandkilder skulle fremkomme i de ufrugtbare Ørkener, og den tørre Jord skal ikke længer være et tørstigt Land. Og de evige Højes Grænder skulle bøve for deres Alsyn. (Pagtens Bog 133.) Jeg gjentager, at vi maa gjøre nogen Indrømmelse til det hyperboliske Sprog, der vibrerer Budskabet om disse store-Tildragelser, som Gud ønsker at give en stor og følt Betydning.

Men naar vi nu nærmere ville overveje „Israels Indsamling“, da maa vi forstaa, at Israel samles allerede — maaſte ikke paa den Maade, vi mene det skal ske, men ikke desmindre siger jeg, at Israel nu samles hjem til Zions Land. Æ, Sidste-Dages Hellige, kom Æ ikke fra England, Tyskland, Skandinavien og Øerne i Havet? Hvem ere Æ? Æ ere Israeliter, samlede ved Evangeliets Budskab, der indeholder Guds Besaling til eder om at samles i Zion. Æ ere hovedsagelig af Ephraim i Hænhold til Patriarkernes inspirerede Udtalelser paa eders Hoved, naar de lægge deres Hænder paa eders Hoved og give eder Velsignelser. Dersom Æ indsamles fra en Mangfoldighed af Nationer, alle af Israel, maa da ikke Israel i Hundretusinder og Millioner findes i de Lande, fra hvilke Æ kom, altsaa fra de nordlige Lande i Europa? Bore Missionærer have haft saare ringe Fremgang blandt de latinske Racer i det sydlige Europa. Æ ere samlede ved Evangeliets Forkyndelse, og Æ ere af Israel. Ikke alene Æ, som have annammet Evangeliet, ere indsamlede, men eders Beslægtede fra Tyskland, fra Skandinavien og fra England ere ogsaa samlede til Zion, og det ser i Sandhed ud, som om Amerika er et Fristed for alle Folkeslag; ja, selv Folkeracer, som vi gjerne vilde være foruden, kunne til Trods for Lovgivning og Re-gjeringsmedlemmers Modstand ikke holdes ude, og hvem kan sige, at ikke ogsaa disse have Del i Zions Land? Denne vestlige Halvkugle er ikke alene tilstaaet Josephs Esterkommere; ikke alene Israels tabte Stammer ville komme hertil, men ogsaa Hedningenerationerne have Løste om en Arvelod i dette Land, og her skulle de modtage Jesu Evangeliums Velsignelser under Ephraims Børns Hænder; thi disse have modtaget guddommelig Fuldmagt til at prædike Evangeliet og administrere dets Ordinancer. Saaledes er Israel bleven indsamlet til Zions Land i de sidste Dage, og Hedningenerationerne samles ligeledes dertil. Saaledes kunne vi i de Forenede Stater alene prædike Evangeliet til flere Tyskere, end vi kunne i selve Tyskland, grundet paa den indskrænkede Religions-frihed i dette Land; ligeledes kunne vi prædike Evangeliet til flere Eng-landere her end i England, og det samme gjælder med Hensyn til Skandinavier. Her have vi Lejlighed til at undervise det indsamlede Israel om Sandhedens Principper i Zions velsignede Land. Æ denne

og blandt andre Jordens Nationer er der fuldt ud Bejlighed til Opfyldelsen af alle de Forudsigelser og Spaadomme, som Herrrens Tjenere have fremsat i alle Tidsalder angaaende Israel; vi behøve ikke at gaa til Polen eller til en Sære et eller andet Sted udenfor Jordnen.

Herrens Hensigter føle ikke. Gud er egenmægtig i Verden og vil danne Alt efter sit eget Behag. Intet kan omstøde Jehovas Planer. Det vigtigste er, om vi saaledes kunne udvide vores Begreber og løfte os selv over vor indstrænede Tænkfreds, i hvilken vi hidtil have været tilfredse med at bevæge os, og om vi kunne tage et videre Syn paa Guds Hensigter og hans Budskab til Menneskenes Børn. Disse ere de eneste Spørgsmål af Betydning. Jeg vil gjentage det: Den almægtige Gud fuldbyrder sine Hensigter med Zions Land og med Israels og de ti Stammers Indsamling samt Gjenindsettelsen af Juda i det forættede Land og Jerusalems Befrielse. Alle disse Ting ville fuldbyrdes i deres egen Tid og paa den af Herren bestemte Maade. „Herrens Ord skal udgaa fra Jerusalem og hans Lov fra Zion“. Efter min Mening udgaar allerede nu for en stor Del Loven fra Zion til Jordens Indvænere og bringer dem de Belsignelser, som Gud giver dem, der adlyde Loven.

Mine Brødre og Søstre! Jeg fryder mig over dette Værks Omfang i denne Tidernes sidste Husholdning. Jeg elsker det, delvis for deits Storhed; netop i den er der Inspiration. Det interesserer mig at grunde paa Herrens Værk og hans Hensigters langtrækende Muligheder. Jeg fryder mig over, at Menneskene i Dag rykke højere op til et mere udvidet Begreb om de Ting, som høre Gud til. Ikke alene tale vi om, men tillade os ofte at haabe, at Milleniet snart maa komme; hvorledes mon vores Højelser ville blive, naar vi en skjonne Morgen vaagne op til Bevidstheden om, at Milleniet allerede er paa Vej og har været det i nogen Tid, ja, at det allerede er betydeligt fremskredet? Naar jeg tænker paa den mægtige Fremgang, som har fundet Sted i vor Tid, i Særdeleshed siden Gud aabnede himmelen og aabenbarede sig selv til sin Tjener Joseph Smith, og naar jeg tager den Tildragelse som et Udgangspunkt og sammenligner Forholdene i Dag med dem, der eksisterede, da Gud talede til Profeten Joseph, saa synes det for mig, at den gamle Forudsigelse: „det Gamle er forbigangent, se, Alt er blevet Nyt“, opfyldes hastigt. Den Gang — i Trediverne i det 19. Aarhundrede — sandtes der ikke en God Fernbane noget Sted paa vor Klode; i Dag danne Fernbanelegemerne et fuldstændigt Net over alle civiliserede Dele af Jordnen. Vi ere vogede fra de gamle Øretog og Postvogne til det mægtige Expressstog, der med Lynets Hastighed iler til alle Dele af Verden. Ufstandene i Nutiden ere i Sammenligning med Fortidens forkortede, ja snart næsten tilintetgjorte.

(Fortsættes.)

Mandag den 15. November 1909.

James A. Johnson,

den nylig beskikkede Præsident over Aalborg Konference, blev født den 2. December 1878 i Logan, Utah. Selv siger han herom: „Jeg takker min Gud, at jeg fødtes af gudfrygtige Forældre, som fra min tidlige

Barndom ledte mig til Gud og indpræntede mig Betydningen af Bon og Ydmighed, forenet med Lydighed, Flid og Arbejdsmhed; lykkelig er hver ung Mand og Kvinde, som kan se hen til et godt Hjem og til retsindige Forældre som deres jordiske Løbebanes Udgangspunkt“. Ved 10 Års Alderen flyttede han med sine Forældre til Rexburg, Idaho, hvor hans Forældre vare blandt de første Nybyggere i den frugtbare Snake-River Dal; her blev han vant baade til Arbejde og til Rosjomhed og modtog en saa god Skoleundervisning, som nhanlagte Kolonier kunne tilbyde den. Da han var ganse ung, ordineredes han til Diacon, udførte trofast de Hverv, som bleve ham anbetroede, og avancerede stadig i de forskjellige Grader af Præste-

dømmet, indtil han i 1906 ordineredes til en Halvfjærds. Han har fungeret i de forskjellige Ward-Organisationer, været Præsident for de unge Mænds Forening og i mange Aar virket dels som Lærer i Søndagskolen og dels som Hjemme-Missionær. I April 1907 modtog han Kaldelse fra Kirkens Første Præsidentskab til at udføre en Mission til Skandinavien; i Lydighed mod den forlod han sit Hjem og ankom til København den 20. November samme Aar. Han sit anvisst Aalborg Konference til sin Virksomhed og arbejdede i Nibe, Hjørring, Brønderslev og Aalborg Grene. Ved Efteraarsskonferencen i Aalborg den 9. Oktober blev han beskikket til at præsidere over denne Konference, og han i Forening med de øvrige af Eldsterne haabe at opnaa gode Resultater af deres ørlige Arbejde og utrættelige Flid.

J. A. Johnson

Missionsnigheder.

Beskikkelse. Ældsterne Andrew Funk, N. Claudius Holst og Graftus P. Rasmussen til at virke i Aarhus Konference, Ældste Lorenzo Jensen til at virke i Aalborg Konference, Ældsterne Axel L. Gjeldstad jun. i Kristiania Konference og Junius M. Sørensen i Trondhjems Konference.

Afsløsning. Ældsterne Edw. A. Olsen jun. fra at virke i Bergens Konference, Ole C. Larsen, Peter R. Petersen og Geo. S. Schou fra Aalborg Konference, Joseph S. Baird fra Københavns Konference.

Afrejse. Edw. A. Olsen fra Liverpool den 13. ds. med Dampskibet „Celtic“, Ole C. Larsen, Joseph S. Baird, Peter R. Petersen og Geo. S. Schou forlade Esbjerg den 16. ds. og ankom fra Liverpool den 18. med Dampskibet „Canada“.

Besøgende. Ældste Enock G. Christoffersen fra Bergen og Ældste Jacob Petersen fra Kristiania opholde sig for Tiden i København for at besøge Slægtninge og Venner og have talt i flere Møder til Glæde og Opmuntring for de Hellige. De tale sørdeles rosende om de norske Hellige og Folket som et Hele i Norge og dvæle gjerne med Taknemlighed og Glæde ved de Missionserfaringer, de have indhentet i Midnatssolens Land.

Ligeledes have vi havt et sørdeles behageligt Besøg af Ældste Joseph F. Thorup, som har virket i den tyrkiske Mission fra Mart 1906 til Oktober 1909, da han blev løst med Tilladelse til at rejse hjem, fordi Kirkens Præsidentskab fandt det raadeligt at indstille videre Virksomhed i de Lande paa Grund af de faretruende politiske Forvilkninger, der let kunde forårsage et Blodbad blandt fremmede Religionsbekendere. Broder Thorup havde Lejlighed til at meddele mange interessante Oplevelser og Indtryk fra sine mange Rejser i Syrien, Egypten og Grækenland. Hans specielle Arbejde var at udgive vor Kirkes Literatur i det græske Sprog; 4 Skrifter blevet trykte og cirkulerede, men det var særlig Oversættelsen af Mormons Bog, som kostede Tid og Arbejde. Og for at sikre den en saa god Oversættelse som mulig sogte man Assistance hos en græsk Lærd, Paul Grahiatos, Direktør ved den græske arkæologiske Skole i Athen, og Manuskriptet foreligger nu i revideret og gjennemset Stand, færdig til at gaa i Trykken. Broder Thorup føler sig forvisset om, at Oversættelsen kan stilles ved Siden af en hvilkenomhelst anden Oversættelse.

Endt Rundrejse. Missionspræsident Andrew Jensen er nu hjemkommen efter 6 Ugers Rundrejse til de forskjellige Konferencer i Danmark og Norge; han meddeler, at Tiden er bleven vel anvendt saavel i de

regulære som i de extra Møder overalt, hvor Lejlighed gaves. Alle Steder var der mange Fremmede, som syntes meget interesserede i den saa ilde omtalte Mormonismes Lærdomme og ønskede at iagttage dem paa lidt nærmere Hold uden at nøjes med de Nyheder, der overlades Publikum, efter at de ere gaaede gjennem Redaktørers og Præsters „Bejrmølle“. I de Byer, hvor vi ikke selv eje Lokaler, lejede man de bedste Mødesale, og den onskeligste No og Orden raadede overalt. Præs. Jenson benyttede Anledningen til at samles med de Hellige paa Norges Vestkyst; saaledes afholdt han Møder i Aalesund, Haugesund, Stavanger og Kristiansand og mødtes overalt med Interesse og Belvilje; Eldsterne vare allevegne fulde af Tro og Midkjærhed og villige til i den kommende Vinter at fortsætte deres Gjerning i de respektive Distrikter, og de nærede alle Haabet om en rig Høst.

Præs. Jenson ønsker gjennem „Stjernen“ at frembrære sin hjertelige Tak saavel til Missionærerne og de Hellige som til vores mange Venner for al den Venlighed, Gjæstfrihed og de hjertelige Følelser, han overalt har mødt, og beder Gud velsigne Enhver, der yder en hjælpsom Haand og en venlig Tanke til den gode Sags Fremme.

Søndagskolernes Program for December 1909.

1. Klasse.

34. Læktie: Guds Engle møde Jakob, og han sender Bud til Esau, som vil møde ham. (1 Mos. 32, 1—6.)
35. Læktie: Jakob deler Folket og Kvaeget i to Hobe og sender sin Broder Skjæk. (1 Mos. 7—12.)
36. Læktie: En kæmper med Jakob. Hvem er han? (1 Mos. 22—32.)

2. Klasse.

34. Læktie: Himmelfarten. (Ap. Gj. 1, 1—11.)
Olie-Bjerget — Jesus og Apostolerne der — Jesus opfarer — Englene — Hvad de sige. Lær 11. Vers udenad.
35. Læktie: Den store Pinsefest. (Ap. Gj. 2, 1—21.)
Forsamlingen — Lyden — de forskellige Tungemaal — Peters Forklaring. Lær 21. Vers udenad.
36. Læktie: Pinsefesten fortsat. (Ap. Gj. 2, 22—41.)

3. Klassæ.

34. Læktie: Paulus sider Skibbrud. (Ap. Gj. 2, 41—44; 28, 1—11.)
 35. Læktie: Paulus i Rom. (Ap. Gj. 28, 11—31.)
 36. Læktie: Paulus fortæller om sit Levnet og Omvendelse og Kald. (Ap. Gj. 26, 1—23.)
-

4. Klassæ.

34. Læktie: Tusindaars-Riget. (Joh. Åab. 20, 1—7; Pagt. Bog 29, 11; 43, 30; 101, 28.)
 Kristus vil regjere personlig paa Jordens. (Ej. 52, 7—12; Dan. 7, 13—14; Micah 4, 6—7; Luk. 1, 31—33; Rom. 15, 12.)
 De Hellige vil regjere med Jesus. (2. Tim. 2, 12; Joh. Åab. 5, 10; 2, 4—6; Pagt. Bog 45, 57—59.)
35. Læktie: Opstandelsen, dens Natur. (Job. 19, 26—37; 1 Kor. 15, 35—55; 2 Nephi 9, 4—13; Alma 11, 43—45.)
 Kristus Opstandelsens Øphav. Joh. 5, 26; 10, 17—18; 11, 25; 2 Nephi 9, 21—22; Mosiah 13, 34—35; 15, 19—20.)
 Jesu Opstandelse forudsagt. (Ps. 16, 10; Matth. 17, 9; 27, 62—64; Mark. 9, 9—10; Joh. 2, 18—22.)
 Kristus Første grøden af Opstandelsen. (Ap. Gj. 26, 23; 1 Kor. 15, 20—23; Joh. Åab. 1, 5; 2 Nephi 2, 8.)
36. Læktie: Dommen for alle Nationer. (Ej. 24, 1—6; 20, 21; Jer. 25, 31—33; Ezeziel 38, 14—22; 39, 1—21; Dan. 2, 44; Joel 1, 2—4; Mal. 4, 1; Joh. Åab. 9, 16—18; 19, 11—21.)
 Dommen at begynde fra Guds Hus. (1 Peter 4, 17—18; Pagt. Bog. 97, 23—26; 112, 24—25.)
 Mennesket dømmes efter dets Gjerninger. (Matth. 12, 36—37; 16, 27; 1 Kor. 5, 10; Joh. Åab. 20, 12—13.)
 De Retsfærdiges Dom. (Matth. 25, 31—40; Joh. Åab. 22, 14; 2 Nephi 9, 18; Alma 9, 28; 40, 12; 3 Nephi 26, 4—5; Ether 4, 9.)
 De Ugudeliges Dom. (Matth. 13, 48—49; 25, 31—33; 41, 16; Joh. Åab. 22, 15; 1 Nephi 15, 26—36; 2 Nephi 2, 29; 9, 16 og 30—38; 15, 23.)
-

Efsteraarskonferencen i Kristiania

afholdtes Lørdag den 16. og Søndag den 17. Oktober i Konferencens elegante Lokale, Østerhaugsgaden 27. Tilstede vare de 26 Eldster, som

virke i Konferencen, samt Missionspræsident Andrew Jensen fra Kjøbenhavn og Præsident Isaac A. Jensen fra Aarhus.

Det første Møde aabnedes Lørdag Aften kl. 8,30 med Sang, og Bon af Eldste Andrew Amundsen, hvorpaa Præs. John H. Berg bød de Førsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at Konferencen maatte blive en rig aandelig Fest for hver Sjæl, som overværede den. Derpaa aflagde de præsiderende Eldster Rapporter over deres Virksomhed siden sidste Konference, og disse var alle sørdeles tilfredsstillende. Koret sang: „Zions Børn afryster Sorgen“, hvorefter Præs. Andrew Jensen talede til Førsamlingen og døelevde navnlig ved den store Fremgang, Evangeliet havde iblandt Nationerne; det, Gud har bestemt, kan ikke standses af nogen Magt. Mødet sluttede med Sangen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“. Takkigelse af Eldste A. E. Sørensen.

Søndag Formiddag aaholdtes Søndagskolerne Søndagskonference. Salen var godt fyldt baade med Børn og Børne, som vare interesserede i Skolens Gjerning. Af de forskellige Rapporter, der aflagdes, fremgik det, at der i alle Skolerne var Liv og Virksomhed. Præs. Berg udtalte sin Tilsredshed over de aflagte Rapporter og opmuntrede til fortsat Flid i dette Arbejde, der var et af vor Kirkes mest betydningsfulde.

Kristiania Søndagskole udførte derefter et overmaade interessant og afvevende Program under Bestyrer A. Ingjerds Ledelse. Her havde hver Klasse rig Lejlighed til at aflægge Prøver paa Flid og Dygtighed saavel hos Lærere som hos Elever. Derefter talede Præs. Isaac A. Jensen til Skolen; han udtalte, at han selv havde høstet stort Gavn ved at søge den, og han var overbevist om, at den vilde være til Besignelse for Alle, som søgte den sande, aandelige Rigdom. Til Slutning udtalte Præs. Andrew Jensen sin sørdeles Tilsredshed med, hvad Skolerne havde rapporteret, og med det Program, som var udført. Han meddelte derefter interessante Tildragelser og Oplevelser fra sine Rejsen i det hellige Land og fremviste og forklarede forskellige Seværdigheder, som han havde medbragt derfra. Det interessante Møde sluttedes med Sang og Bon af Broder Nilins Kolstad.

Eftermiddag kl. 2 aabnedes Mødet med Salmen: „O, min Fader, du, som hjælper“. Bon af Eldste Ole Gulbrandsen. Præs. Berg bød de Førsamlede Velkommen. De Eldster, som i de tidligere Møder ikke havde talt, fik derefter Lejlighed til i Korthed at udtale deres Højelser. Til Afslutning sang Koret: „Zion, naar paa dig jeg tænker“, hvorefter Præs. Isaac A. Jensen benyttede noget af Tiden til at tale om sin Mission blandt Indianerne i Amerika; han udtalte, at den og hans Mission for Tiden i Danmark lignede hinanden deri, at de begge havde til Hensigt at bringe Sjæle til Gud, og han opmuntrede baade Missionærerne og de Hellige til at bringe det glade Budskab til Alle, med hvem de kom i Berøring. Koret sang: „Nu kom der Bud fra Englekør“.

Det øvrige af Tiden anvendtes af Præs. Andrew Jenson, som paa en logisk og virkningsfuld Maade behandlede Emnerne: Guds Væsen og Egenskaber og Guds Aands Virkninger samt Jesus Kristus som Verdens Frelser. Mødet sluttedes med Salmen: „O. Fader, lad mit Hjerte faa“. Takføjelse af H. M. Sørensen.

Aften Kl. 7. Mødet kaldtes til Orden af Præs. Berg og aabnedes med Salmen: „Fra Himmelens høje Hvælv“. Bon af Ældste A. R. Christensen. Præs. Andrew Jenson foreslog Kirkens Generalautoriteter, som de vare vedtagne ved sidste Konference i Salt Lake City, samit Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Andrew Jenson som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne“ og Henry O. Paulsen som Missionssekretær, John H. Berg som Præsident over Kristiania Konference med G. W. Christophersen som Konferencens Sekretær, James R. Ware som Forstander for Kristiania Gren med Andrew Amundsen, G. W. Christophersen, C. O. Petersen og A. G. Sørensen som Medarbejdere.

Drammen: James A. Stevenson som Forstander med J. C. Torkelsen som Medarbejder.

Hamar: Joseph C. Christensen som Forstander med Evin C. Wilberg som Medarbejder.

Larvik: Ole Gulbrandsen som Forstander med Leroy Stausen som Medarbejder.

Tønsberg: A. R. Christensen som Forstander med Archibald Christensen som Medarbejder.

Frederikshald: Holger M. Larsen som Forstander med James C. Johnson som Medarbejder.

Fredriksstad: Niels Larsen som Forstander med Henry O. Hansen som Medarbejder.

Arendal: H. F. Hansen som Forstander med Joseph H. Johnsen som Medarbejder.

Christiansand: Oscar D. Jensen som Forstander; Medarbejder bliver tilsat senere.

Moss: Levi Syversen som Forstander med Reed J. Knudsen som Medarbejder.

Koret sang: „I himmelfst Fred“, hvorefter Ældste Lester Nielsen talede en kort Tid. Da han nu skulde slutte sin Missionsvirksomhed i Norge og fuldende den i Danmark, følte han Trang til at sige de norske Hellige og Missionærerne sin hjerteligste Tak for al den Kjærlighed og Opmærksomhed, der var blevet ham til Del i de 2 År, han havde haft den Glæde at virke for Sandhedens Udbredelse iblandt dem; han følte sig lykkelig ved at have lagt sin lille Skjærv til den gode Sags Fremme i dette velsignede Land.

Eldste Søren Christiansen, som var blevet løst fra sin Virksomhed med Tilladelse til at rejse hjem, afbenyttede en Del af Tiden til at udtrykke sin Taknemlighed for al den Kjærlighed og Jmødekommenhed, der var blevet ham bevist af Alle, med hvem han var kommen i Beværing. Han formanede Alle, som havde smagt af Evangeliets Sodme, til at være trofaste; Besøningens Dag vilde da ikke udeblive. Eldste F. C. Torkelsen talte derpaa om den Helligaands Mission blandt Menneskenes Børn, hvorefter Præs. Berg op læste den statistiske Rapport over Missionsvirksomheden o. s. v. i det sidste Halvaar som følger: 26 Missionærer, 80,499 Skrifter og 2,055 Bøger omdelte, 34,411 Familier besøgte 1 Gang og 1,389 Familier besøgte 2 Gange, 820 Mødre afholdte, 5,699 evangeliske Samtaler, 37 Medlemmer tillagte ved Daab, 10 Børn velsignede. Til Afslutning sang Eldste G. W. Christophersen en Solo: „O, min Fader, du, som troner“. Præs. Isaac A. Jensen bar derefter sit Bidnesbyrd om Evangeliets Egthed; det undrede ham, at Verden hverken vil eller kan se det Lys, det indeholder, naar Eldsterne paa en saa simpel og ligefrem Maade fremlegge det for den.

Præs. Andrew Jensen var den sidste Taler; han talte om Mormonismens Indsørelse i Norge, om de mange Hindringer, den havde at overvinde, og om de mange og rige Frugter, dette Land har ydet til Herrens Værk. Dernæst dvælede han ved den Hengivenhed, som Missionærerne udvise i Evangeliets ForkynELSE, saa at de endog ere villige til at lade deres Liv i dets Ejeneste; Ingen kommer Overholdelsen af den „ghylde Regel“: Elst Næsten som dig selv nærmere end netop Mormonmissionærerne ved at de bringe Verden Kundskab om evigt Liv. Han omtalte derpaa sine Rejser i Palestina for 3 Aar siden og sammenligne det Land, over hvilket det synes, at Forbandelsen hviler, med de Lande, som Gud har velsignet i vor Tid; Herren udøser rige Belsignelser over sine trofaste Børn ved at sætte Profeter og Apostler i deres Midte for at styre og lede dem til det Gode. Taleren endte sin interessante Tale med at nedbede Guds Belsignelse over Forsamlingen. Mødet sluttedes med Salmen: „Se Morgenstjernens Straalekrans“. Tak sigelse af Eldste A. Amundsen.

Mandag Formiddag Kl. 10 og Eftermiddag Kl. 2 afholdtes Præstedomsmøder, hvor først hver enkelt Missionær fik Lejlighed til at udtale sine Følelser og meddele sine Erfaringer i sin Missionsvirksomhed, og hvor der derefter blev givet mange gode og passende Raad og Oplysninger; Spørgsmaal besvaredes; og Maal og Midler overvejedes, ved hvilke den størst mulige Fordel kunde bringes ud af hver Mands Arbejde.

Aften Kl. 8,30 samledes de Hellige til Sakramentmøde. Efter Sang og Bøn forklarede Eldste Ole Gulbrandsen Nadverens Bethydning og

hvorledes et Menneske kan nyde den værdig. Det hellige Maaltid blev derefter administreret af Eldsterne Johan Larsen og Johannes Mørk. Præs. Berg udtrykte sin Glæde over den udmarkede Konference, vi havde haft, og opmuntrede de Hellige til at leve nær til Herren og opfyldte deres Pligter.

Præs. Isaac A. Jensen og Præs. Andrew Jensen var de sidste Talere; de opmuntrede Enhver til at lægge sig paa Hjertet, hvad der var blevet sagt paa de forskellige Møder, gjøre deres Hjem hyggelige og indbydende med Kjærlighed og Sympati, sky syndige Adspredelser og føge deres Glæde og Tilsfredshed i det, som er godt og passende. Der blev valgt en Komite til at arrangere passende Fornøjelser for de Hellige i Konferencen; denne Komites Formaal skal være at paase, at intet upassende eller anstødeligt foretages i vores selskabelige og festlige Sammenkomster. Det interessante Møde sluttedes med Salmen: „Israels Haab paany oplives“. Tak sigelse af Broder Ole H. Balle.

Tirsdag Aften aholdtes de Kvindelige Hjælpeforeningers Konference, hvor opmuntrende Rapporter aflagdes og Raad og Opmuntringer gaves af Præsidenterne Andrew Jensen og John H. Berg.

Onsdag Aften holdt Præs. Andrew Jensen et udmarket interessant Foredrag om Kirkens Opkomst og Udbredelse indtil vor Tid. Lokalet var vel fyldt af opmærksomme Tilhørere, blandt hvilke der fandtes mange Fremmede. Koret oplivede Mødet med udmarket Musik.

Torsdag Aften fandt der en hyppelig Afskedsfest Sted for de bortdragende Missionærer; et rigt afslagende Program udførtes, og Alle nød en meget behagelig og herlig Tid.

G. W. Christophersen,
Konferencens Sekretær.

Stille.

Du Slægt, der som en Storm i Høst henover Jorden haster,
Men aldrig i dit eget Bryst til Bunden Loddet kaster;
Du, som vil granske Livet ud, men glemmer Livets Kilde,
Søg dog en Gang Dig selv og Gud — vær stille!

Hør op med denne vilde Larm, den hvileløse Trængsel,
Læg Øret til din egen Barm, hvor Sjælen bor i Fængsel;
Dæm op for dine Lysters Elv, lad Strømmene sig stille,
Søg saa paa Hjertets Bund Dig selv — men stille.

Hør op at førdes uden No imellem Livets Døre;
Hvor kan i Livets Larm Du tro, at Du Guds Røst kan høre?
Han drager ej i Hjertet ind som Tordenstorm i Skoven,
Han kommer som en sagte Wind — fra oven.

Du Slægt, som fuld af Harm og Had igjennem Verden jager,
 Mens bævende lig Espens Blad bestandig Tungen flager!
 Hvad er dit Maal, hvad er dit Med, hvad søger Du i Brimlen?
 Se, Blomsten voxer taus i Fred — mod Himmel.

Hør, overalt i Mark og Lund en Bon om Stilhed lyder,
 Selv Middagssolens gyldne Mund i Skoven Stilhed byder;
 Hør, Stjernerne langs Himmelens Kyst paa Sølverharper spille
 Og bede dig med hønslig Røst: Vær stille!

O bøj til disse Stemmers Klang, Du travle Slægt, dit Øre!
 Der kommer dog den Tide en Gang, da Du faar Lov at høre;
 Naar Gravens dybe Klokke slaar, naar Dag og Nat sig stille,
 Og Døden raaber kold og haard: Vær stille!

Christian K. F. Molbeck.

Missionærernes Rapport for Oktober 1909.

Konferencepræsident	Konference	Total Missionærer	Ærtefler omfattet	Søger omfattet	Grennede	Gjennomføgte	Engangslige Gæmotaler	Møder afholdte	Døpte	Ødinerede	Born velfigende
James A. Johnson	Aalborg	20	8223	285	4083	662	86	6			1
Isaac A. Jensen	Aarhus	16	5133	216	2783	478	98	11			
James J. Larsen	København	24	18490	565	15713	702	65	10			2
Enoch E. ChristofferSEN	Bergen	17	24571	729	10966	627	77	15			2
John H. Berg	Kristiania	26	7167	175	3076	633	156	4			3
Søren Andersen	Trondhjem	14	4059	190	955	236	36	3			1
Totallsum for Missionen		117	67643	2160	37576	3338	518	49			9

Indhold:

Herrens Gjerning ufattelig for Men- neskets Forstand	337	Søndagskolerenes Program	346
Kedaktionelt:		Østeraarskonferencen i Kristiania	348
James A. Johnson	344	Stille	351
Missionsnyheder	345	Missionærernes Rapport	352

Afgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, København V.

Truff hos F. C. Bording (B. Petersen).